

SZEPESI ATTILA

Tisza-parti cantus firmus

AVAGY KÉTES FIRMÁKAT IDÉZŐ KERGE KÁNTA

(Ilia Mihálynak)

*Aki voltam Szeged-szerte
lőre-kocsmák szertelenje,
borom fogytán, kvázi-vénen
magam igriccé igézem.*

*Állok újra lantverőnek,
ugaron laurusz-nyerőnek,
leszek ismét dala-hérosz:
csapszék-szülte zug-Homérosz.*

*Ilosvai vagy Tinódi?
Vágáns-nótám régimódi:
rímet, ritmust porig aláz,
hegedős-mód vala-valáz...*

*Hová lett a csitri-faló
versért vívó Petri Csathó?
Poéták közt aranymíves –
nekem örökké húszéves.*

*Lány ha lódult, leste, fél-e,
mórikál csak vagy kefél-e?
Selypegve a tárgyra tér-e,
szentfázék vagy luvnya-féle?*

*Veress Miklós nagyapó lett,
kerülgeti csak az ihlet,
mint valami gellert-kapott
mufurc Wolfram Eschenbachot.*

*Ezerféle dalt tud pedig,
alkaioszit, pindaroszit,
gezemicét – mint egy kujon
pina-bubus Anakreon.*

*(Három kobzos, hettitául
verseltünk tótul, deákul;
Veress, Petri Csathó, magam,
vizigótul és pemákul...)*

*Porvároson éji árnyék,
mintha Chagall szentje szállnék:
Szekszárd felől így tér vissza
varjúszárnyon Baka Pista.*

*Tudta mindig: Oroszbonba'
terem a jó bolondgomba;
így lett Muszkaföld-bolondász,
cirillista bolondgombász.*

*Halász Előd hazafelé
megy az égi Tisza felé;
szütyőjében tenger kincse:
világvívó Ady, Nietzsche.*

*Nincs Simai, se a szárnya,
se hajdani Miska charme-ja,
kuka remetének állva
berekedten hova szállna?*

Gregor Jóska bőszen bömböl
burkus nyárbul, talján ködbül;
pohos, mint egy kegyet-osztó
Ochs báró vagy bús Sarastro.

Verset sorvaszt szörmók Zalán,
túl Credon és Úrangyalán;
nyelve: hucul, örmény, alán,
ködös, mint a Chilám-Balám.

Ne feledjem Kovács Jancsit,
ki az égi színen kancsít;
se tollfosztás, se trónfosztás,
nem várja új szereposztás.

Zoltánfy úr, piktor-Pista
a mennyei lőrét issza,
élünk hiányával – ohne
tündér Giotto di Bondone.

Tündér utcán éji pózna,
ide-sózna, oda-sózna:
T. F. – Balzac mái mása,
Palánk-város krónikása:

kisregényről nagyregényre
rogyadozva viszi térgye.
Ideje sincs – szegény, balga
ha ráérne, ébenhalna.

Vásárhelyi Szuromi Pál
a kocsmába el se talál,
se sör-kancsó, se teli tál,
csak a múzeumban pipál.

Lodovico Ambrosios,
Hetyén hetzeg Ambrus Lajos;
novelláit félbehagyja,
almafáit pátyolgatja.

Többé se textus, se kardal,
se nexus, se dóre bordal;
dül Zelei Dögeszvárban,
árnyékot ví véres karddal.

Tudós Kovács Sándor Iván
nyargal egy bős csigabigán;
Zrínyi bánnak, Weöres úrnak
boldog jóéccakát kíván.

Pomázon él, nem mitugrász
Simoncsics, a Nagy Finnugrász;
fújja, amíg beleszédül
közép-kelet-szamojedül.

Kremser Péter Medvefalván,
messze kuksol Berlin balján;
vala muszklimiska hajdán,
most csak invalidus talján.

Suki Béla heideggerül
óg-móg, végül alulkerül;
filozófusul nem hegedül,
Szöged porába elmerül.

Vesztett város bogarásza
fóliáit porolássza:
múltat gázló Péter László
Szeged árgus ódonásza.

Vaszy Viktor földi mása:
ki emlékszik Pál Tamásra?
Kappan-kórust dirigáló
dögeszvári muzsikásra?

Tisza vízből kortyot kóstolt,
táltos-Béla múltat jósolt;
mint valami bős drótosTóth,
azt is tudja, ami nem vót.

*Rendszerváltó szilveszterre
ördög bújt a Szilveszterbe;
vala egykor aranytollas,
most nem tudni: ír vagy olvas?*

*Veszprém-vári Géczi János
se mákonyos, se zákányos,
se macskajajos rím-árús;
atomkori göthös mágus.*

*Oláh Éva így se, úgy se
dall, türkül se, olábul se...
Húrja szakadt, komor mese,
nem szól gótul Koch Vali se.*

*Annus bezzeg fontos ember,
szakálla bár alig-kender;
lap-csinyáni, képviselni –
baja-gondja, mint a tenger.*

*Olasz Sanyi költész-orvos,
irodalmi mikroszkópos
alig-szavú filológus –
lesi: ennyi dili-mókus!*

*Túlvilági pincegádor,
onnan leskel Mocsár Gábor;
nincs árkuza, nincsen tolla,
pedig téma ott is volna.*

*Csaplár Feri, Zeusz-urunk,
hová lett a veresborunk?
Elég neked Mácza, Kassák –
kedvük helyetted múlassák?*

*Éhomra dalt vacsorázó
fejedelmi csepürágó:
Nagy Zoli meg Dinnyés Jóska
veszekedett versünk mondja.*

*Veress Miska, sorsa-vestő,
árnyéket árnyékra festő:
fekszel, reves fa, kidülten,
feketévé feketülten...*

*Rigó Bélát nem is mondtam,
Kelement se, Olaszthonban,
Tandi Lajost, Bisteyt se,
színész-kondás Pál Isti se.*

*Czilczér Olgát, Vörös Lászlót,
Gróf Józsit, a csöndet gázlót,
Vinkler-mestert, árnyék-Dalit,
Babits-szobrász Farkas Palit.*

*Csetrit, aki sandán mulat,
keseredő Bálint urat,
Szigetit, ki gyűjt kavicsot,
Bethlen-tudor Jankovicsot,*

*Papp Lajost meg Bárdos Palit –
nem tudom, ki merre lakik.
Hova lett Fenákel Judit
s hogyha nem ír, mihez konyít?*

*...Vezett világ. Fönn az akol,
alattunk meg ég a pokol.
Körül, egymás hegyin-hátán
ezer bolond kukorikol.*

*Fogyó kedvem, hogyha bírnám,
Iliának meg is írnám,
vagy – ki most vívja a várat –
Attilának, Veszélkának.*

*Megírnám, de válasz alig,
Dögesvárban alkonyodik:
Miska hajdan' írnok-kedve
el is elkámpicsorodik...*

*Tisza táján gyüttmönt voltam,
néhány lator dalt dudoltam –
Poverello boldog mása,
Bálint Sándor megbocsássa.*

*Írtam húnyt parázsba nézve,
ódon időt megidézve:
búcsúzva torz évezertől,
sóhajtásra 2000-től.*

*Nem is vers ez, csalimese:
nincs eleje, se vége se.
Varjúnóta a gyázmise –
nem ír olyat Temesi se.*

*Nota bene: régi virtus,
meg nem őrzi semmi árkus:
csak e báva igric-kánta,
porvárosi cantus firmus.*

F
I
N
I
S

